

(Jatkoa) Olin löytänyt kirjeen ja tutkinut paikkoja jo tarpeeksi. Avasin puisen, natisevan oven auki. Näin pitkän ja pimeän käytävän, paljon ovia ja nimiä. Elisabeth oli kertonut minulle: "Kävele käytävää ja käänny oikealle" vai oliko se vasemalle...En jäänyt miettimään asiaa sen enempää, vaan jatkoin matkaa. Minulla ei ollut sukia jaloissa, joten kylmä puulattia tuntui jäätävältä, ja minulle tuli nopeasti kylmä. "Hei, poika, mitä sinä teet täällä, häivy!" karjui mies juostessaan minua kohti. Vastasin että olin etsimässä jonkinlaista huonetta, henkilöä, jolla olisi kysymyksiini vastaus. Mies oli ehkä kaksikymmentä, likainen ja pahan hajuinen, hänellä oli valkoinen, tai no, paita joka oli ollut valkoinen, rikkiäiset verkko-housut joiden päällä oli jokin hameen kaltainen asuste. Hänellä oli siniset silmät ja pitkät ruskeat hiukset, nekin olivat likaiset ja täynnä risuja puista. Hän oli lihaksikas mutta henkisesti heikko, tai näin luulisin. Mies kyseli ja minä kyselin takaisin. "Sinun pitää mennä takaisin huoneeseesi Nathan...Menepäs nyt, minä saatan sinut ovelle." mies sanoi ja hymyili minulle, hymy sai minut hieman rauhoittumaan ja ajattelemaan tilannetta laajemmalla kantilta, mitä jos minut kaapattiin ja olen täällä ihan oikeasti turvassa, niinkuin Elisabeth minulle oli aikaisemmin kertonut. "Ei, pysähdy. Mikä sinun nimesi on? Tiedätkö sen naisen, sen Elisabethin?" kaikkiin näihin halusin vastauksen, joko mieheltä tai keneltä tahansa muulta, joka ei houri tai selitä turhanpäiväisiä jaaritteluja, vaan on valmis vastaamaan. Mies kumartui ja kuiskasi korvaani: "Olet ihan oikeasti turvassa." Katsoin häntä närkästyneen näköisenä ja löin häntä nyrkillä oikeaan silmään. Mies huusi, samalla kun piteli silmäänsä, hän tarttui minun paitani kauluksesta kiinni, ja kiskoi, ja hän kiskoi lujaa. Hän kiskoi minua käytävällä eteenpäin, aina vain eteenpäin, mietin että: "Eikö tämä käytävä ikinä lopu?" kunnes olimmekin jo määränpäässä. Edessäni oli suuri puinen ovi, ovesa oli kultakilpi jossa luki "Tohtori Samuel Ocasio". Oliko tämä se mies, jonka luokse minun olisi pitänyt löytää. Mies tuuppasi minut sisään ja sulki oven, niin että koko rakennus, tai mikä paikka tämä olikaan, kaikai. Kaaduin maahan, nousin ylös nopeasti mutta kömpelösti, edessäni oli toimisto pöytä, tuoli ja kirjahylly. Tuoli oli mustaa nahkaa ja näytti todella arvokkaalta, ehkä minä olin linnassa tai palatsissa, vaikka Roomassa, mutta se olisi ollut liian hyvää ollakseen totta. Tuoli kääntyi minuun päin, tuolissa istui vanha mies, hän selaili isoa kirjaa samalla vilkuillen minua. Hymyilin ja yritin saada sanaa suusta " Ööh... Hei Tohtori Ocasio." Ocasio nosti katseensa kirjasta ja hymyili minulle. " Mikä hätänä Nathan? Onko nälkä, vai jano?" Pudistin päätäni ja kysyin saako tuoliin, joka oli huoneen kulmassa, istua. Hän nyökkäsi hitaasti ja jatkoi hymyilemistä. " Niin, Nathan, kerro minulle kaikki." Minusta hänelle puhuminen oli helpompaa kuin Elisabethille tai hullulle miehelle, itseasiassa minähän se hullu olin kun löin häntä. Kerroin hänelle kaiken, hän näytti ymmärtävän minua ja olla minun kanssani samaa mieltä siitä että haluan pois. Hän nousi seisomaan ja alkoi etsiä kirjaa hyllyköstä. Pari hidasta minuuttia kului ja Ocasio palasi pöydän ääreen jokin kirja kädessään. Hän selaili sivuja hetken aikaa, kunnes vihdoinkin sanoi " Nathan...Tässä on selitys kaikelle." Hän ojensi paksun, nahka kantisen kirjan minulle. Kirja painoi enemmän kuin tiiliskivi. Kirjan sivuilla luki sanoja "teleportaatio", "1800-luku" ja " aikamatka". "Et taida ymmärtää sanaakaan, nuori mies?" "En" sanoin ja naurahdin. Hän ojensi kätensä ja minä hänelle kirjan. Kun hän oli laittanut kirjan takaisin paikoilleensa, hän sytytti takkaan tulen ja meni hänen keittimensä luo ja laittoi tulen lämmittämään vettä. " Haluisitko teetä?" hän kysyi. Minä kieltäydyin ystävällisesti. " Muuten pahoitan mieleni Nathan...Maista edes." hän hymyili taas, mutta salaperäisemmin. " No, kai minä otan teetä. Kiitos" Ei minun tehnyt mieli mitään, mutta halusin pelata varman päälle ja ottaa kaikkea mitä minulle tarjottiin. Siis ruokia, ja juomia. Kun tee oli valmista, hän antoi minulle pronssista tehdyn kupin ja itselleen otti posliini mukin. Kieltämättä se oli hieman outoa, minua ei ikinä kohdella ylellisesti, yleensä vain alentavasti. Istuimme vastakkain, minä join teetä ja hän selaili aina vain samaa kirjaa

uudelleen ja uudelleen. "Noniin Nathan, laske kuppi alas niin voin kertoa sinulle miten päädyit tänne ja miksi olet täällä ja kuka, tai keitä me kaikki olemme." Laskin kupin, ja otin mukavan asennon tuolissani, vaikka tuoli oli epämukavin missä olin ikinä istunut. Hän sulki kirjan, risti kädet ja alkoi kertomaan asioita minulle. " Sinä olet Nathan. Sukunimeäsi en muista mutta älä keskeytä minua, kertoaksesti sen, saan sen selville aikanaan. Olet 13-vuotias ja asut Englannissa, Lontoossa. Sinun perheesi on rakas sinulle ja... ja niin. Sinulla on äiti, isä ja pikkusisko. Muistatko heitä? No, mikä tämä paikka sitten on? Tämä on kotisi Nathan. Kotisi." Hämmennyin ja syljin teet ulos hänen kirjansa päälle, hän haki paperia ja alkoi pyyhkimään minun tahraani. Minä pyysin anteeksi ja sanoin:" Mutta miksi en muista heitä? Miksi minusta tuntuu että he eivät ole perhettäni. Ei voi olla!" Ocasio rypisti otsaansa. " Nathan, tämä ei ole normaalia. Selvä, minä paljastan sinulle... Tämä on sinun kotisi tai tulee olemaan, tuhannen vuoden päästä. Niin siis olet tullut ajassa taakse päin. Olet 1800-luvulla. Nyt on 21.elokuuta vuosi 1839. Sinä olet 1900-luvulta. Sinulla on erikoinen voima Nathan jota kukaan muu ei omista." Minä laskin kupin pyöälle joka tippua silkki matolle, jota Ocasio alkoi putsaamaan. "Ai siis..." En voinut uskoa tätä todeksi. En todellakaan pitänyt tästä supervoimasta, halusin takaisin. Pysähtyikö aika sitten kotonani? Oikeasti, siellä mihin kuuluisin?" Ocasio nousi lattialta ja pyysi minua nousemaan tuolista ja siirtämään sen syrjään. " Anteeksi minun pitää viedä tämä Berthalle, hän pesee pyykit. Niin mitä sanoit?" Hän rullasi maton, käski siirtämään tuolini takaisin ja istuutumaan. Kysyin uudelleen ja hän vastasi:" Aika ei ole pysähtynyt kotonasi. Sielä syödään varmastikkin nyt. Siitä tulikin mieleen, menisimmekö mekin syömään päivällistä, Nathan?" hän nousi mutta istuutui heti takaisin alas. " No? Mikä on?" Nousin seisomaan, työnsin lyhdyn lattialle ja huusin " Haluan niitä kirottuja vastauksia enkä sinun litkujasi tai ruokaa!" Hän oli kalpeana järkytyksestä, ja yritti rauhoitella minua. " Sinä sinun tyhmät kirjasi pilaavat elämäni! Anna perheeni takaisin! Miksi vihaatte minua näin paljon?! Potkaisin pöytää ja tuolin nurin. Riehuessani näin kun ovesta juoksi mies, se sama mies jonka silmään annoin uutta sävyä. Hän vilahti silmissäni, samoin tohtori, tunsin kovan iskun päässäni, kaaduin maahan ja menetin tajuntani.